

**Parlamentul României
Camera Deputaților
Comisia pentru afaceri europene**

București, 12 februarie 2014
Nr. 4 c-19/60 -

PROIECT FINAL DE OPINIE

**privind Propunerea de Regulament a Parlamentului European și a Consiliului de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor întreprinderi de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție bancară și de modificare a Regulamentului (UE) 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului
COM (2013) 520**

În conformitate cu Hotărârea Camerei Deputaților nr. 11/2011 privind procedura de lucru și mecanismul decizional pentru exercitarea controlului parlamentar asupra proiectelor de acte legislative ale Uniunii Europene, în temeiul Tratatului de la Lisabona privind rolul parlamentelor naționale, Comisia pentru afaceri europene a fost sesizată pentru examinarea pe fond a Propunerii de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme uniforme și a unei proceduri uniforme de rezoluție a instituțiilor de credit și a anumitor întreprinderi de investiții în cadrul unui mecanism unic de rezoluție și al unui fond unic de rezoluție bancară și de modificare a Regulamentului (UE) 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului - COM (2013) 520.

- A. Având în vedere Nota de informare nr. 4c-19/819/9.10.2013 a Comisiei pentru afaceri europene, care stabilește că propunerea de regulament este conformă cu principiul subsidiarității;
- B. Având în vedere Opinia Camerei Deputaților din 24 mai 2013 privind Comunicarea Comisiei „Proiect pentru o uniune economică și monetară profundă și veritabilă - Lansarea unei dezbateri la nivel european”, COM (2012) 777;
- C. Având în vedere Nota Băncii Naționale a României, din data de 16 decembrie 2013;
- D. Având în vedere Nota Ministerului finanțelor publice din data de 16 decembrie 2013;
- E. Având în vedere Nota Fondului de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar, din 9 decembrie 2013;
- F. Având în vedere Nota Ministerului Afacerilor Externe;

- G. Având în vedere informațiile prezentate în Fișa de informare din 5 decembrie 2013, elaborată de către Departamentul pentru studii parlamentare și politici UE – Direcția pentru Uniunea Europeană din Camera Deputaților;
- H. Având în vedere Proiectul de Rezoluție a Parlamentului European referitoare la reformarea structurii sectorului bancar din UE, (2013/2021(INI));
- I. Având în vedere Proiectul de Raport PE 519.706v01-001 al Comisiei pentru afaceri economice și monetare, din 25 septembrie 2013;
- J. Având în vedere pozițiile adoptate de statele membre și tendințele conturate la lucrările Consiliului Afaceri Economice și Financiare din 10 decembrie 2013,
- K. Având în vedere Studiul Parlamentului European, 492.473, *Banking Union: The Single Resolution Mechanism - Monetary Dialogue*, din 18 februarie 2013;
- L. Având în vedere concluziile Consiliului European din iunie 2012, din decembrie 2012, din martie 2013 și din iunie 2013;

Comisia pentru afaceri europene:

1. Aminteste că perioada anterioară declanșării crizei s-a caracterizat prin nivele foarte mari ale datoriei private determinate de integrarea piețelor financiare, fapt care a permis împrumuturi masive și investiții și consum pe datorie, în timp ce construcția instituțională minimalistă a guvernantei economice în UE nu a oferit instrumentele necesare pentru a descuraja dezechilibre majore, iar acele dezechilibre au condus la criza datoriilor suverane și criza băncilor;
2. Ia act de opinia Serviciului Juridic al Consiliului, că baza juridică a Mecanismului Unic de Rezoluție, respectiv art. 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene nu permite afectarea suveranității fiscale a statelor membre, în măsura în care nu poate impune decizii care să oblige la mobilizarea de fonduri publice, ceea ce implică imposibilitatea introducerii unor prevederi asupra sprijinului fiscal în Regulamentul Mecanismului Unic de Rezoluție;
3. Reaminteste concluziile Consiliului European că Mecanismul Unic de Rezoluție trebuie să fie creat în interiorul cadrului juridic și instituțional al UE și că, deși o revizuire a Tratatelor UE ar fi fost utilă pentru o fundamentare juridică inatacabilă a acțiunii Uniunii, motivul folosirii cadrului juridic al actualelor tratate este protejarea ordinii democratice și instituționale a UE, care ar putea fi din nou pusă în pericol prin destabilizare financiară;
4. Recunoaște că progresul accelerat către o Uniune bancară este indispensabil pentru a asigura stabilitatea financiară și creșterea economică în zona euro și în întreaga piață internă;
5. Salută viziunea unei Uniuni bancare care să contribuie la anihilarea cercului vicios între datoriile suverane și datoriile băncilor și crede că absorbția pierderilor printr-un

mecanism care depășește frontierele naționale va reuși elimine interdependența între criza bancară dintr-un anumit stat și poziția bugetară a statului respectiv;

6. Salută opțiunea incluzivă a autorului Propunerii și larga acceptare de către toți actorii implicați în procesul decizional, de a susține tratamentul egal între statele non-euro și statele euro participante la mecanism;
7. În contextul în care una dintre rațiunile Uniunii bancare este prevenirea dezechilibrelor financiare, care conduc la mari dezechilibre externe și macroeconomice, iar sistemul bancar oficial reprezintă doar un segment al piețelor financiare, atrage atenția că anumite segmente din piețele financiare au rămas puternic dereglementate;
8. Semnalează că reglementarea asimetrică a diferitelor segmente ale pieței financiare poate conduce la o schimbare a sursei împrumuturilor pentru întreprinderi dinspre bănci spre acele segmente ale pieței de capital, mai puțin reglementate;
9. În același timp, regretă tendința unor instituții financiare reglementate, de a conserva, sau perpetua în forme asemănătoare, sistemul de dereglementare, care a favorizat producerea crizei financiare și a amplificat gravitatea ei și subliniază că băncile nu ar trebui să prevaleze în fața interesului public; reamintește că acțiunile finanțate de stat pentru salvarea băncilor au condus la o creștere masivă a datoriei publice în statele membre;
10. Recunoaște necesitatea ca Mecanismul Unic de Rezoluție să se aplice indiferent de mărimea instituțiilor financiare, dar semnalează că riscurile și dificultățile aplicării mecanismului sunt direct proporționale cu mărimea acestor instituții; băncile internaționale, având operațiuni transfrontaliere complexe reprezintă, în caz de incapacitate de plată, un risc la adresa altor bănci și a economiei reale, iar aceste riscuri nu se limitează la cadrul național;
11. Încurajează adoptarea măsurilor dedicate instaurării disciplinei piețelor financiare, în condițiile în care ajutorul statelor pentru sectorul bancar continuă să se manifeste explicit sau implicit, iar opțiunea de a lăsa băncile să intre în faliment, inclusiv în cazul băncilor mici, încă nu are suficientă susținere;
12. Semnalează că regulile Basel III, transpuse în UE prin Directiva privind cerințele de capital și Regulamentul privind cerințele de capital, care vor intra în vigoare la 1 ianuarie 2014 impun nivele de lichiditate mai mari și capitalizări mai mari ale băncilor, ceea ce, combinat și cu mecanismul de rezoluție bancară poate duce la fuziuni și achiziții bancare care vor concentra și mai mult capitalul bancar, agravând problema "*too big to fail*";
13. Salută recursul la recapitalizarea internă (*bail in*) ca principiu fundamental la baza rezoluției, întrucât limitează impactul bugetar și implicit implicațiile asupra suveranității fiscale și încurajează băncile să-și asume riscurile cu mai multă responsabilitate;
14. Semnalează totuși, posibile riscuri legate de activarea instrumentului de *bail-in*, în situațiile în care trebuie evitate anumite efecte de destabilizare cauzate de abordări inflexibile;

15. Salută recursul la principiul ca orice pierderi, costuri sau alte cheltuieli ocazionate de utilizarea instrumentelor de rezoluție să fie suportate în primul rând de acționarii și creditorii instituției care face obiectul rezoluției și în al doilea rând de către sistemul financiar prin contribuții *ex ante* și *ex post*;
16. Consideră că este corect ca statul să garanteze numai servicii esențiale ce asigură funcționarea corectă a economiei reale și agreează soluția de a se acoperi costul rezoluției prin recapitalizare internă și prin contribuții din partea sectorului bancar, astfel încât utilizarea de sprijin public cu caracter extraordinar să fie redusă la minimum;
17. În legătură cu domeniul de cuprindere al Mecanismului Unic de Rezoluție, susține includerea băncilor mici în sfera acestuia, dar în condițiile stabilirii unui raport corespunzător între beneficiile lor și contribuțiile lor la Fond pentru a se evita anumite efecte negative ale concurenței cu băncile mari;
18. Consideră că Mecanismul unic de rezoluție trebuie dotat cu o procedură de decizie eficientă și rapidă, care să poată opera într-o perioadă foarte scurtă de timp, de ordinul zilelor, uneori peste un sfârșit de săptămână;
19. Eficiența și rapiditatea procedurii de decizie privind declanșarea rezoluției și adoptarea schemelor de rezoluție depind esențial de numărul organismelor implicate, tipurile de decizie luate de sesiunile executive și plenary și modalitățile de vot;
20. Consideră că soluția optimă pentru asigurarea eficienței și rapidității presupune un proces de rezoluție cât mai independent și mai puțin politizat. Legitimitatea procesului trebuie asigurată printr-o mai mare implicare politică *ex ante* și *ex post*, dar nu în timpul scurt în care se ia decizia de rezoluție;
21. Semnalează că credibilitatea uniunii bancare depinde esențial de mutualizarea finanțării rezoluției bancare la nivel european. Soluția de compromis adoptată de Consiliu la 18 decembrie 2013, propune o perioadă de tranziție de 10 ani până la mutualizarea completă;

Consideră că mutualizarea completă a finanțării rezoluției bancare la nivel european trebuie realizată cât mai rapid pentru a îndeplini unul dintre obiectivele majore ale uniunii bancare: ruperea cercului vicios între datoriile suverane și datoriile bancare;
22. Susține acordarea dreptului autorităților naționale de rezoluție din statele membre neparticipante de a participa în calitate de observatori în cadrul mecanismului decizional din Mecanismul Unic de Rezoluție atât în cadrul sesiunii executive, cât și în cadrul sesiunii plenary;
23. Consideră că procesul de adoptare a deciziilor de rezoluție în cadrul sesiunii plenary trebuie să includă eliminarea pragului minim aferent utilizării resurselor Fondului Unic de Rezoluție;
24. Apreciază opțiunea ca obiectivul principal al Fondul Unic de Rezoluție să fie garantarea stabilității financiare și nu absorbirea pierderilor sau furnizarea capitalurilor necesare unităților de credit aflate în procedură de rezoluție;

25. Salută opțiunea ca Fondul Unic de Rezoluție să fie finanțat în mod direct de bănci și consideră corectă modalitatea de stabilire a contribuției individuale a fiecărei instituții în funcție de parametri precum valoarea totală a pasivelor, sau profilul de risc al fiecărei instituții;
26. Observă că pentru contribuțiile fixe reglementate de Regulamentul Mecanismului Unic de Rezoluție nu există un cadru vizând principiile ce le sunt aplicabile și că nu există certitudine că cele două componente ale contribuției băncilor, respectiv contribuția fixă și contribuția ajustată la risc ar fi similare, din punct de vedere al conținutului, cu sub-componentele contribuției ajustate la risc reglementate de Directiva privind redresarea și rezoluția bancară;
27. Apreciază că un element fundamental al credibilității Mecanismului unic de rezoluție este stabilirea clară a unui împrumutător de ultimă instanță ("financial backstop"). Chestiunea hazardului moral poate fi atenuată prin alte metode, de exemplu reforme structurale ale sistemului bancar care să abordeze problema "*too big to fail*", dar nu prin eliminarea "financial backstop";
28. Apreciază că există suficiente garanții pentru asigurarea legitimității democratice a Mecanismului Unic de Rezoluție, prin obligația Comitetului de rezoluție de a răspunde în fața Parlamentului European și a Consiliului, prin obligația Comitetului de rezoluție de a informa parlamentele naționale ale statelor membre participante cu privire la activitățile sale și de a răspunde la toate observațiile sau întrebările care îi sunt adresate.

Comisia pentru afaceri europene, întrunită în ședințele sale din 11 și 12 februarie 2014, în prezența a 16 dintre cei 27 de membri, a hotărât cu unanimitate de voturi să adopte prezentul proiect final de opinie care să fie transmis Biroului Permanent al Camerei Deputaților, pentru finalizarea procedurii de examinare parlamentară.

Propune informarea instituțiilor Uniunii Europene, Guvernului României, Băncii Naționale a României și Fondului de Garantare a Depozitelor în Sistemul Bancar asupra observațiilor și recomandărilor sale, ca o contribuție la procesul de consultare și respectiv, la procesul de formare a poziției de negociere a României în Consiliul Uniunii Europene.

Propune în același timp, transmiterea observațiilor și concluziilor sale, Comisiei Europene, în cadrul dialogului informal propus de Comisia Europeană în Comunicarea "Furnizând Rezultate pentru Europa", COM (2006) 211.

Președinte,

Bogdan Radu ȚÎMPĂU

Redactat: DM, AM

Secretar,

Ana BIRCHALL

